

Μεσημεριάτικο

—Παστέλι! Παστελάκι!

‘Η φωνή του παστελά ξύπνησε μέσα μου τή νοσταλγία. Τή νοσταλγία για τους γραφικούς εκείνους τύπους τών παιδικών μας χρόνων. Τόν παστελά, τόν φυστικά, τόν παγωτατζή, κι’ ὅλη τήν σειρά τών συμπαθητικῶν ἐκείνων μικροπωλητῶν ποῦ κουβαλοῦσαν τήνπραμάτεια τους στα ἀμαξάκια ἢ στα ποδήλατα κι’ ὄργωναν τὶς γειτονιές. Πιτσιρίκια ἐμεῖς, τοὺς περιμέναμε μὲ καρδιοκτύπι καὶ τρέχαμε νὰ τοὺς δώσουμε τὸ γροσάκι μας. Βέβαια μερικοὶ ἀπ’ αὐτοὺς μένουν ἀκόμη. Ὅλοι ὅμως τὸ ξέρουμε πῶς ὄχι γιὰ πολὺ. Χάθηκε σχεδὸν τελείως ὁ γραφικώτατος «πραματευτῆς» ποῦ μάζευε τὶς γυναικούλες στα «καντούνια», καὶ ποῦ ἡ ἀφίξη του ἦταν ἓνα γεγονός ἀξιοσημεῖωτο. Γιατὶ συνοδευόταν μὲ λίγο κουτσομπολιό, μὲ λίγο γέλιο, μὲ λίγη φυγὴ ἀπὸ τήν ρουτίνα. Κι’ οἱ κοπελιές ἢ οἱ μαμάδες τῆς γειτονιάς ψώνιζαν γιὰ τὰ «καλά τους».

Ὁ κουλλουράς μὲ τὰ «βραστὰ - βραστὰ τῆς ὥρας» μοσκομυριστὰ κουλούρια του, ποῦφτανε ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ τοῦ ἀπογευματινοῦ καφέ μὲ τὸ τρίτροχο ἀμαξάκι του, πάει σχεδὸν κι’ αὐτός. Ὁ μαννάβης παραμένει, ποῦ καὶ ποῦ κι’ ἀγωνίζεται νὰ συναγωνιστεῖ τὰ φρούτα καὶ τὰ λαχανικὰ τοῦ σουπερ μάρκετ, τὰ τυλιγμένα σὲ νάυλον σακκουλίτσες.

Καὶ πόσοι καὶ πόσοι ἦταν ὁ παπουτσιῆς, ὁ κούπατζίης, ὁ γαλατάς, ὁ γανωματζῆς. Ὅχι ἀπλές, μηχανικὲς μορφές ἀλλὰ ἄνθρωποι ζωντανοὶ ἄνθρωποι, ποῦ ἡ κουβέντα κι’ ἡ ἐπαφὴ μαζί τους σοῦ ἔδινε ἐκείνη τὴ ζεστασιά τῆς παρουσίας.

—«Σοῦ φύλαξα τὸ πιὸ καλὸ βούτυρο σήμερα κυρία Ἐλένη μου. Κι’ ἔχω κι’ ἓνα γιαούρτι...

—«Τρέξτε παιδιά, εἶναι ὅλο ροδόσταμο. Ὁ Μαναλικὸς ἐδῶ! Παγωτό, μαχαλεπί.

—Φυστίκια, κουδαμέ, στραγάλια.

—Κάστανα ζεστά.

—Σίταρους, περᾶστε, πάρτε.

—Ὁ ψωμάς, ζεστὸ τῆς ὥρας.

Τὴν ὥρα ποῦ ἀγοράζω μιὰ κονσέρβα βούτυρο, ἓνα κατεψυγμένο κοτόπουλο ἢ μιὰ μπουκάλα παστεριωμένο γάλα σκέφτομαι βέβαια καὶ θαυμάζω τὸν πολιτισμό, ποῦ μᾶς τὰ δίνει ὅλα ἔτοιμα. Κι’ ὅλα ἀπρόσωπα, ὅμως, θὰ συμπλήρωνα.

Ἡ φίλη σας,
ΠΑΛΑΚΗ

ΕΛΛΗΝ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ